

„Teta, ali nismo imeli tudi jančka?“

„Počakaj, saj povem. Tisto pomlad potem si že pasla . . . že o Veliki noči, prav pozna je bila tisto leto in popolnoma gorko je že bilo po svetu. Ves grič je bil zelen in cvetan. Za pirhe si dobila jančka, ki sem ga privezala na motvoz — in potem je bilo jagnje prav tvoje. Črez dan si ga morala pasti po bregu — in lepo te je bilo videti v belem krilcu črez kolena in tudi jagnje je bilo čisto belo kakor tvoje belo krilce. Jaz sem delala v lehici, ti si bila vedno okolo mene z jančkom, ki je pulil iz zemlje mlado in sočno travico. — Tiste lepe dni se je zdolgočasil tudi mačici in rjavčku, ker ni bilo več tebe v hiši. Mačica je primijavkala, psiček pa privevskal, prav ponižno mahljaje z repkom. In od tistega dne ste romali po griču za mano: ti z jagnjetom na motvozu, in psiček z mačico v gobčku, kakor si ga bila navadila . . .“

„Saj res, teta, kako lepo je bilo takrat na griču! — Toliko ste nas imeli: mene, jančka in mačico in rjavčka . . .“ je veselo vzkliknila Jelica.

Teta je samo pokimala, pogladila Jelico po kodrih in umolknila. Jelica se je zamislila; malo se ji je zdelo, da se spominja še: v belem krilcu — kakor je rekla teta — je bila in na motvozu je imela jagnje, ki je bilo tudi čisto bele volne, ki se je svetila v solncu kakor srebne niti . . . In to lepo živalco je gladila — v rokah je imela zanjo vedno kruha in soli. — Kadar je zameketalo, pa je iztegnila proti gobčku roko in klicala: soli — soli — Oh, takrat je bilo pa res lepo, jako lepo!

Tako natihem v tetinem objemu je prijetno sanjala Jelica, da so se ji strnile velike trepalnice črez lepe oči — in v srcu ji je bilo sladko in je čutila, kako blago teto ima, ki ji pripoveduje vsak večer tako lepo. Vedela pa še ni v svoji nedolžnosti, da na svetu nima drugega bitja, ki bi zanjo skrbelo in jo ljubilo kakor teta, ki jo varuje kot zenico in jo ljubi, ker je Jelica pridna — pa ubožica.

Na konjiču.

*Mama, zdaj odjašem stran
preko gričev in poljan,
tja do tete in do strica,
brza konju je nožica,
nese me kot veter sam,
da ne vem prav, kod in kam.
Glejte, zdaj-le sem v Ljubljani,
lepi beli in prostrani,*

*brž na Dunaj privihram,
tam me cesar sprejme sam.
Potlej se obrnem tja,
kjer je mesto kraj morjá,
šumno mesto, Trst bogati,
nekaj vam prinesem, mati:
smokev sladkih polno pest,
pridite jih k meni jest!*

*H kralj-Matjažu zdaj hitim,
da od njega brk dobim,
brk košatih šop pod nos;
da ne bo konjiček bos,
njemu podkev zlato da,*

*da kot blisk naprej vihra!
Malo še pogledam v Rim,
nič se Lahov ne bojim,
če bi kdo mi hotel zlo,
v Črno stopim brž goró.*

*Tam se malo pomudim,
potlej se na Klek spustim,
moj konjiček zarezgeče,
čarovnica vsa trepeče,
prime metlo — konjski rep,*

*konj po nosu: klep-klep-klep!
Jaz se smejem in hitim,
da vam to vse sporočim.
Svet je pisan in prostran —
zdaj doma smo, dober dan!*

E. Gangl.